

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 79

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 5 februarie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 11 din 12 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	2-3	protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, precum și a prevederilor art. 1436 din Codul civil	7-8
Decizia nr. 14 din 12 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (1) lit. a), b) și c) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului	3-4	Decizia nr. 18 din 12 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996	9-10
Decizia nr. 15 din 12 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 94 din Codul familiei	5-6	Decizia nr. 20 din 12 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38, art. 40 și art. 42 alin. 1 din Codul familiei	10-12
Decizia nr. 16 din 12 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 139 ⁶ alin. (10) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe	6-7	Decizia nr. 32 din 14 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	12-13
Decizia nr. 17 din 12 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind		Decizia nr. 33 din 14 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (1) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	14-15
		Decizia nr. 34 din 14 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 11

din 12 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Nikolaus Horst Kohl în Dosarul nr. 1.585/325/2009 al Judecătoriei Timișoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Erica Gheorghe a comunicat la dosar note scrise cu privire la situația de fapt din dosarul de fond în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.585/325/2009, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989**. Excepția a fost ridicată de Nikolaus Horst Kohl într-o cauză civilă având ca obiect o acțiune de constatare a nulității.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, faptul că prevederile criticate „derogă de la principiile pe care este așezat dreptul românesc și care guvernează în continuare o parte a raporturilor juridice deduse judecării și în care părțile nu sunt ținute de condiția diabolică și restrictivă a unui termen limitat în cadrul căruia să-și exercite dreptul de a invoca nulitatea absolută”.

Judecătoria Timișoara consideră că prevederile art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, cu următorul conținut: „*Prin derogare de la dreptul comun, indiferent de cauza de nulitate, dreptul la acțiune se prescrie în termen de un an de la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 11 referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 15 care reglementează universalitatea, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 41 referitoare la munca și protecția socială a muncii, ale art. 42 privind interzicerea muncii forțate, ale art. 46 care reglementează dreptul la moștenire și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției. Totodată, invocă și art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, referitoare la protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 a mai fost supus controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 427 din 18 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 5 decembrie 2003, Decizia nr. 372 din 5 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 792 din 31 august 2005, Decizia nr. 673 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 15 noiembrie 2007, Decizia nr. 114 din 19 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 26 martie 2008, și Decizia nr. 239 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 230 din 8 aprilie 2009, Curtea a statuat că acest text este constituțional.

În considerentele acestor decizii, Curtea a reținut că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, cărora li se subsumează și instituirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă. Art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 recunoaște dreptul titularului la exercitarea acțiunii în constatarea nulității absolute a actelor juridice de înstrăinare a imobilelor preluate în mod abuziv și asigură posibilitatea valorificării acestuia în cadrul unui termen, impus de rațiuni sociale majore, respectiv de evitarea unor stări de incertitudine prelungite în ceea ce privește raporturile juridice civile, precum și de asigurarea stabilității și securității acestora, cu atât mai importante cu cât au ca obiect dreptul de proprietate.

Împrejurarea că persoana interesată, deși cunoștea sau trebuia să cunoască termenul de introducere a acțiunii în constatarea nulității, precum și consecințele juridice ale nerespectării acestuia, nu s-a conformat exigenței legale lipsește de îndreptățire critica reglementării în cauză, potrivit principiului „*nemo auditur propriam turpitudinem allegans*”.

Soluțiile pronunțate în deciziile anterior menționate, precum și considerentele ce au stat la baza acestora își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au fost aduse elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

Celelalte dispoziții constituționale invocate nu sunt incidente în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Nikolaus Horst Kohl în Dosarul nr. 1.585/325/2009 al Judecătoriei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 ianuarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 14

din 12 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (1) lit. a), b) și c) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (1) lit. a), b) și c) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, excepție ridicată de Răzvan-Adrian Ghilea în Dosarul nr. 8.923/4/2007 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.923/4/2007, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (1) lit. a), b) și c) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului.** Excepția a fost ridicată de Răzvan-Adrian

Ghilea într-o acțiune civilă ce are ca obiect stabilirea unui program de vizitare minor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că prevederile criticate dau posibilitatea ca, prin obținerea unui program de vizitare, persoane străine să poată interveni direct în viața de familie și domiciliul părinților. Totodată, consideră că se aduce atingere și dispozițiilor constituționale ale art. 29, în măsura în care se permite unei persoane să găzduiască copilul într-o locuință situată la o distanță suficient de mare de domiciliul minorului.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă apreciază că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor din Legea fundamentală invocate. În acest sens, arată că autorul nu contestă dreptul copilului de a avea relații personale cu rudele pe linie maternă, ci doar modalitatea de realizare a acestora. Totodată, instanța reține că „viața de familie”, potrivit art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, este o noțiune autonomă ale cărei conținut și aplicabilitate au fost circumstanțiate pe cale pretoriană de către instanța europeană, având semnificația de „viață de familie extinsă”, adică de o legătură biologică și/sau juridică peste care se suprapune o relație personală reală și efectivă. În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că o astfel de viață de familie există inclusiv între bunici și nepoți, unchi și nepoți. Reține că prevederile de lege criticate asigură cadrul legal pentru realizarea eficientă și efectivă a vieții de familie între copil și familia extinsă.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 15 alin. (1) lit. a), b) și c) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iunie 2004, care au următorul conținut: „*În sensul prezentei legi, relațiile personale se pot realiza prin:*

a) *întâlniri ale copilului cu părintele ori cu o altă persoană care are, potrivit prezentei legi, dreptul la relații personale cu copilul;*

b) *vizitarea copilului la domiciliul acestuia;*

c) *găzduirea copilului pe perioadă determinată de către părintele sau de către altă persoană la care copilul nu locuiește în mod obișnuit.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 26 alin. (1) privind viața intimă, familială și privată și ale art. 29 alin. (6) privind dreptul părinților și al tutorilor de a asigura, potrivit propriilor convingeri, educația copiilor minori a căror răspundere le revine. Totodată, se invocă și dispozițiile art. 12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, privind protecția vieții private și de familie.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Art. 15 face parte din cap. II — *Drepturile copilului*, secțiunea I — *Drepturi și libertăți civile* din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului și reglementează o enumerare, fără caracter exhaustiv, a modalităților de realizare a relațiilor personale între copil și părinți, rude, precum și alte persoane față de care copilul a dezvoltat legături de atașament. Potrivit art. 14 alin. (1) din aceeași lege, copilul „*are dreptul de a menține relații personale*” cu persoanele menționate anterior, alin. (3) al aceluiași articol reglementând faptul că „*părinții sau un alt reprezentant legal al copilului nu pot împiedica relațiile personale ale acestuia cu [...] alte persoane alături de care copilul s-a bucurat de viața de*

familie, decât în cazurile în care instanța decide în acest sens, apreciind că există motive temeinice de natură a primejdui dezvoltarea fizică, psihică, intelectuală sau morală a copilului”. Curtea reține că, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 272/2004, „*prezenta lege reglementează cadrul legal privind respectarea, promovarea și garantarea drepturilor copilului*” și se subordonează cu prioritate interesului superior al acestuia. Potrivit art. 2 din lege, principiul interesului superior al copilului este impus inclusiv în legătură cu drepturile și obligațiile ce revin părinților sau altor reprezentanți legali și prevalează în toate demersurile și deciziile ce privesc copiii, precum și în cauzele soluționate de instanțele judecătorești.

Aceste din urmă prevederi sunt expresia dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Convenția cu privire la drepturile copilului, ratificată de România prin Legea nr. 18/1990, potrivit căreia „*În toate acțiunile care privesc copiii, întreprinse de instituțiile de asistență socială publice sau private, de instanțele judecătorești, autoritățile administrative sau de organele legislative, interesele copilului vor prevala*”.

Având în vedere cele menționate, Curtea nu poate reține motivele de neconstituționalitate invocate de autor, prevederile de lege criticate fiind în acord cu dispozițiile art. 26 alin. (1) din Constituție, potrivit căreia „*Autoritățile publice respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată*”.

Curtea reține faptul că soluția legislativă criticată asigură respectarea „*vieții de familie*”, eventuale măsuri legislative care ar împiedica relația dintre minor și rudele acestuia constituind o ingerință în dreptul la viața familială. De altfel, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în cadrul noțiunii de „*viață familială*”, în sensul art. 8 din Convenție, au fost incluse și raporturile dintre rude apropiate „*care pot avea un rol considerabil în materie [...], ceea ce implică pentru stat obligația de a acționa în așa fel încât să asigure rezolvarea normală a acestor raporturi*”. (Cauza *Marckx vs. Belgia*, 1979)

Mai mult, atât Convenția cu privire la drepturile copilului, cât și Convenția asupra relațiilor personale care privesc copiii au fost ratificate prin Legea nr. 18/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 13 iunie 2001, respectiv prin Legea nr. 87/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 17 aprilie 2007. Potrivit art. 11 alin. (2) din Constituție, „*Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern*”, statul român fiind obligat să îndeplinească cu bună-credință obligațiile ce îi revin din tratatele la care este parte, aplicându-se cu prioritate reglementările internaționale, dacă există neconcordanțe între actele internaționale privind drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, conform art. 20 alin. (2) din Legea fundamentală. În aceste condiții, instanța de judecată, în soluționarea litigiilor în materie de relații personale care privesc copiii, va face aplicarea directă a dispozițiilor din actele internaționale privind drepturile copilului, în condițiile dispozițiilor constituționale invocate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (1) lit. a), b) și c) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, excepție ridicată de Răzvan-Adrian Ghilea în Dosarul nr. 8.923/4/2007 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 ianuarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 15

din 12 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 94 din Codul familiei

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 94 din Codul familiei, excepție ridicată de Alcor Grigore Voicu în Dosarul nr. 6.621/200/2008 al Tribunalului Buzău — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.621/200/2008, **Tribunalul Buzău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 94 din Codul familiei**. Excepția a fost ridicată de Alcor Grigore Voicu într-o cauză ce are ca obiect o acțiune de încredințare a copilului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 94 din Codul familiei nu asigură egalitatea în drepturi a părinților sub aspectul stabilirii obligației de întreținere, întrucât cuantumul acesteia nu este stabilit prin luarea în considerare a venitului net realizat de fiecare părinte, ci prin raportare exclusiv la venitul net lunar realizat de părintele căruia nu i s-a încredințat minorul spre creștere și educare.

Tribunalul Buzău — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este admisibilă, potrivit art. 29 din Legea nr. 47/1991, iar cu privire la relevanța excepției în soluționarea cauzei apreciază că normele legale criticate țin de substanța obiectului cauzei deduse judecătii, aplicarea lor determinând procedura de judecată și implicit de administrare a probelor în calea de atac. Instanța nu și-a exprimat opinia cu privire la constituționalitatea prevederilor art. 94 din Codul familiei.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt constituționale. În acest sens, face referire la deciziile Curții Constituționale nr. 168/2006 și nr. 327/2004. Totodată, apreciază că autorul pune în discuție modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor criticate, care sunt de competența instanței de judecată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 94 din Codul familiei, republicat în Buletinul Oficial nr. 13 din 18 aprilie 1956, având următorul conținut:

„Art. 94. — Întreținerea este datorată potrivit cu nevoia celui care o cere și cu mijloacele celui ce urmează a o plăti.

Instanța judecătorească va putea mări sau micșora obligația de întreținere sau hotărî încetarea ei, după cum se schimbă mijloacele celui care dă întreținerea sau nevoia celui ce o primește.

Când întreținerea este datorată de părinte sau de cel care adoptă, ea se stabilește până la o pătrime din câștigul său din muncă pentru un copil, o treime pentru doi copii și o jumătate pentru trei sau mai mulți copii.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părinților la un proces echitabil și ale art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Totodată, invocă și dispozițiile art. 6 din Constituția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

În ipoteza desfacerii căsătoriei prin divorț, contribuția părinților la cheltuielile de creștere, educare, învățatură și pregătire profesională a copilului se stabilesc, prin hotărârea de divorț, chiar dacă părțile nu au făcut cerere în acest sens. Faptul încredințării copilului unuia dintre părinți, chiar dacă acesta are mijloace suficiente de trai, nu scutește pe celălalt părinte de a contribui la cheltuielile de întreținere a copilului și aceasta, deoarece ambii părinți au aceleași drepturi și obligații față de copiii lor. Astfel, prin hotărârea de divorț, instanța va obliga pe părintele căruia nu i-a fost încredințat copilul să plătească celuilalt părinte sau persoanei căreia i-a fost încredințat copilul suma fixată pentru întreținerea acestuia.

Potrivit art. 86 alin. 1 coroborat cu art. 107 alin. 2 din Codul familiei, obiectul acestei obligații îl formează asigurarea mijloacelor necesare întreținerii, respectiv alimente, locuință, îmbrăcăminte, medicamente, precum și a mijloacelor necesare pentru creșterea, educarea, învățatura și pregătirea profesională a copiilor. Stabilirea obligației de întreținere se face în funcție de veniturile părintelui obligat, în temeiul prevederilor art. 94 alin. 1 și 2 din Codul familiei, care prevăd că *„întreținerea este datorată potrivit cu nevoia celui care o cere și cu mijloacele celui ce urmează a o plăti”*, iar *„instanța judecătorească va putea mări sau micșora obligația de întreținere sau hotărî încetarea ei, după cum se schimbă mijloacele celui care dă întreținerea sau nevoia celui ce o primește”*. În cazul în care întreținerea este datorată de către părinți sau adoptatori care obțin venituri din muncă, art. 94 alin. 3 din Codul familiei instituie anumite plafoane maxime până la care se poate stabili obligația de întreținere, ținând seama de numărul copiilor ce urmează a beneficia de acest drept.

De altfel, instanța de judecată este suverană în a determina cuantumul pensiei de întreținere în funcție de situația de fapt.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 94 din Codul familiei, excepție ridicată de Alcor Grigore Voicu în Dosarul nr. 6.621/200/2008 al Tribunalului Buzău — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 ianuarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 16

din 12 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 139⁶ alin. (10) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 139⁶ alin. (10) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, excepție ridicată de Zsuzsanna Fabian în Dosarul nr. 529/96/2008 al Tribunalului Harghita — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea penală nr. 15 din 29 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 529/96/2008, **Tribunalul Harghita — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 139⁶ alin. (10) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe**. Excepția a fost ridicată de Zsuzsanna Fabian într-o cauză penală privind infracțiuni reglementate de art. 139⁶ din Legea nr. 8/1996.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că prevederile criticate prezumă scopul comercial și, implicit, vinovăția persoanei asupra căreia s-au găsit obiectele a căror comercializare este interzisă, înainte de stabilirea vinovăției printr-o hotărâre definitivă.

Tribunalul Harghita — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 291/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 139⁶ alin. (10) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 26 martie 1996, astfel cum au fost modificate prin art. I punctul 67 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 123/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 843 din 19 septembrie 2005, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 329/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 123/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 657 din 31 iulie 2006, care au următorul conținut: „*Scopul comercial se prezumă dacă marfa pirat este identificată la sediul, la punctele de lucru, în anexele acestora sau în mijloacele de transport utilizate de operatorii economici care au în obiectul de activitate reproducerea, distribuirea, închirierea, depozitarea sau transportul de produse purtătoare de drepturi de autor ori de drepturi conexe.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) potrivit cărora părțile au dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare și ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 139⁶ alin. (10) din Legea nr. 8/1996 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin Decizia nr. 291 din 3 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 187 din 25 martie 2009, reținându-se următoarele:

Art. 139⁶ alin. (3) din Legea nr. 8/1996 instituie un regim sancționator mai sever pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute la alin. (1) și (2) ale aceluiași articol, dacă sunt săvârșite „în scop comercial”, iar art. 139⁶ alin. (10) din lege reglementează prezumția de comercialitate numai pentru operatorii economici care au în obiectul de activitate reproducerea, distribuirea, închirierea, depozitarea sau transportul de produse purtătoare de drepturi de autor ori de drepturi conexe, și doar pentru marfa pirat care este identificată la sediul, în punctele de lucru, în

anexele acestora sau în mijloacele de transport utilizate de acești operatori economici.

Prezumția de comercialitate, reglementată în aceste condiții, este o prezumție relativă, părțile având la dispoziție toate mijloacele procedurale pentru a o răsturna, în condițiile legii, fiind astfel garantat dreptul la un proces echitabil.

Curtea nu a reținut susținerile autorului excepției potrivit cărora prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție, de vreme ce stabilirea vinovăției este atributul exclusiv al instanțelor judecătorești, prin administrarea probelor în cauză.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții în materie, soluția și considerentele deciziei menționate sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 139⁶ alin. (10) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, excepție ridicată de Zsuzsanna Fabian în Dosarul nr. 529/96/2008 al Tribunalului Harghita — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 ianuarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 17

din 12 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, precum și a prevederilor art. 1436 din Codul civil

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, precum și a prevederilor art. 1436 din Codul civil, excepție ridicată de Ștefan Moțoc și Ana Moțoc în Dosarul nr. 11.213/300/2008 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 11.213/300/2008, **Judecătoria Sectorului 2 București** —

Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, precum și a prevederilor art. 1436 din Codul civil. Excepția a fost ridicată de Ștefan Moțoc și Ana Moțoc într-o cauză civilă având ca obiect o acțiune de evacuare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile art. 1436 din Codul civil încalcă drepturile unei categorii de chiriași care au dobândit drepturi locative în temeiul Legii nr. 5/1973, a Legii nr. 17/1994 și, ulterior, în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999, discriminându-i în raport cu proprietarii cărora statul le-a restituit imobilele, în temeiul Legii nr. 10/2001. Totodată, arată că prevederile de lege criticate nu sunt accesibile și previzibile. În acest sens, fac referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cauzele *Sunday Times contra Regatul Unit*, 1979, și *Rotaru contra României*, 2000.

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 23 mai 2001, având următorul conținut: *„Contractele de închiriere prelungite sau reînnoite în temeiul Legii nr. 17/1994, pentru suprafețele cu destinația de locuințe, proprietatea persoanelor fizice sau juridice de drept privat, se prelungesc, la cererea chiriașilor, pentru o perioadă de 5 ani de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”*

Totodată, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și prevederile art. 1436 din Codul civil, cu următorul conținut: *„Locațiunea făcută pentru un timp determinat încetează de la sine cu trecerea termenului, fără să fie trebuință de o prealabilă înștiințare.”*

„Dacă contractul a fost fără termen, concediul trebuie să se dea de la o parte la alta, observându-se termenele defapte de obiceiul locului.”

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 26 alin. (1) referitoare la viața intimă, familială și privată. De asemenea, invocă și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

I. Prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999, în ansamblu, au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin Decizia nr. 582 din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 550 din 21 iulie 2008, Decizia nr. 88 din 4 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august 2000, și Decizia nr. 97 din 18 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 512 din 19 octombrie 2000, Curtea statuând în sensul constituționalității acestora.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, precum și a prevederilor art. 1436 din Codul civil, excepție ridicată de Ștefan Moțoc și Ana Moțoc în Dosarul nr. 11.213/300/2008 al Judecătorei Sectorului 2 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 ianuarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

Astfel, Curtea a decis că măsurile de protecție a chiriașilor instituite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 își au temeiul constituțional în prevederile art. 47 alin. (1) și în cele ale art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție, finalitatea acestei ordonanțe fiind aceea de a reglementa raporturile dintre chiriași și proprietari, de a oferi soluții juridice situațiilor litigioase, asigurându-se posibilitatea pentru proprietar de a-și exercita atribuțiile dreptului său de proprietate și, în același timp, protecția chiriașilor împotriva unor eventuale abuzuri.

În ceea ce privește susținerea contrarietății art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 raportat la dispozițiile art. 16 din Constituție, Curtea reține că prin Decizia nr. 761 din 18 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 717 din 23 octombrie 2007, și Decizia nr. 157 din 22 aprilie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 12 iunie 2003, a statuat că instituirea de regimuri juridice diferite în situații care impun rezolvări diferite nu poate fi apreciată drept o încălcare a principiului egalității în fața legii.

Totodată, Curtea a reținut în Decizia nr. 617 din 28 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 11 iunie 2009, că prevederile legale criticate nu aduc atingere nici dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, întrucât autorii au beneficiat de toate garanțiile procesuale în soluționarea acțiunii în evacuare formulată în contradictoriu cu aceștia, existând totodată unele exigențe rezonabile fără a căror satisfacere chiriașul nu ar putea fi obligat să elibereze locuința.

Atât considerentele, cât și soluțiile deciziilor menționate sunt valabile și în cauza de față, neexistând temeiuri pentru modificarea jurisprudenței Curții în această materie.

II. Cât privește art. 1436 din Codul civil, Curtea reține că acesta reglementează o cauză de încetare a contractului de locațiune și anume prin ajungerea la termen, reglementând raportul dintre locator și locatar (chiriaș), și nu încalcă dreptul persoanei la viața privată, de vreme ce contractul de locațiune este un contract consensual încheiat pe un anumit termen, stabilit exclusiv prin voința părților. Acest text de lege reprezintă dreptul comun în materie de locațiune, normă de la care părțile pot deroga și de la care legiuitorul poate institui excepții. O astfel de excepție o reprezintă și prevederile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 ce reglementează o măsură de ocrotire pentru anumite categorii de chiriași.

În fine, față de susținerile autorilor excepției privind jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la respectarea criteriilor de calitate, accesibilitate și previzibilitate ale normelor juridice, Curtea constată că aceeași instanță europeană a statuat, de exemplu prin hotărârea pronunțată în *Cauza Rekvenyi contra Ungariei*, 1999, că previzibilitatea consecințelor ce decurg dintr-un act normativ determinat nu poate avea o certitudine absolută, întrucât, oricât de dorită ar fi aceasta, ea ar da naștere la o rigiditate excesivă a reglementării.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 18

din 12 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50
din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alcom” — S.A. din Galați în Dosarul nr. 1.786/233/2008 al Tribunalului Galați — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.786/233/2008, **Tribunalul Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996**. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Alcom” — S.A. din Galați într-o cauză având ca obiect plângerea formulată împotriva încheierii de înscriere în cartea funciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale privind liberul accesul la justiție, deoarece „instanța de judecată analizează acțiunile fără a uni excepțiile cu fondul, deși pentru soluționarea acestora este necesară administrarea de dovezi”.

Tribunalul Galați — Secția civilă consideră că prevederile de lege criticate nu contravin niciuneia dintre normele constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului nu a comunicat punctul său de vedere în legătură cu excepția invocată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției îl constituie prevederile art. 50 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 3 martie 2006, având următorul conținut:

„Art. 50. — (1) *Încheierea se comunică celui care a cerut înscrierea sau radierea unui act sau fapt juridic, precum și celorlalte persoane interesate potrivit mențiunilor din cartea funciară, cu privire la imobilul în cauză, în termen de 15 zile de la pronunțarea încheierii, dar nu mai târziu de 30 de zile de la data înregistrării cererii.*

(2) *Încheierea de înscriere sau de respingere poate fi atacată cu plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la biroul teritorial. Plângerea împotriva încheierii se depune la biroul teritorial și se va înscrie din oficiu în cartea funciară. Oficiul teritorial este obligat să înainteze plângerea judecătoreștii în a cărei rază de competență teritorială se află imobilul, însoțită de dosarul încheierii și copia cărții funciare.*

(3) *Hotărârea pronunțată de judecătoreștie poate fi atacată cu apel.*

(4) *Hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă se comunică, din oficiu, biroului teritorial de către instanța care s-a pronunțat ultima asupra fondului.*

(5) *Înscrierea făcută în temeiul acestei hotărâri judecătoreștii își produce efectele de la înregistrarea cererii de înscriere la biroul teritorial.*

(6) *În cazul respingerii plângerii prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, notările făcute se radiază din oficiu.”*

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 129 privind folosirea căilor de atac și ale art. 148 referitoare la integrarea în Uniunea Europeană.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Prevederile art. 50 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, reglementează procedura de contestare a încheierii de înscriere sau de respingere a cererii de înscriere ori radiere a unui act sau fapt juridic în cartea funciară. În acest sens, în art. 50 alin. (1) este reglementată obligativitatea comunicării încheierii „celui care a cerut înscrierea sau radierea unui act sau fapt juridic, precum și celorlalte persoane interesate potrivit mențiunilor din cartea funciară”, iar prin alin. (2) se prevede că „încheierea de înscriere sau de respingere poate fi atacată cu plângere în termen de 15 zile de la comunicare”, ce se înaintează, de către oficiul teritorial de cadastru, judecătoreștii în a cărei rază de competență teritorială se află imobilul.

Curtea reține că susținerile autorului excepției privind încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind liberul acces la justiție și ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac sunt neîntemeiate.

Astfel, încheierile prin care sunt soluționate cererile de înscriere de către registratorul de carte funciară sunt acte administrative provizorii supuse controlului contenciosului administrativ special reglementat prin dispozițiile Legii nr. 7/1996. Stabilirea sferei persoanelor cărora li se comunică încheierea de înscriere sau de respingere a cererii de înscriere ori radiere a unui act sau fapt juridic în cartea funciară, doar la cel care a cerut înscrierea ori radierea unui act sau fapt juridic, precum și la celelalte persoane interesate potrivit mențiunilor din cartea funciară, al căror interes este prezumat legal, este justificată obiectiv și rațional de necesitatea evitării nesiguranței cu privire la mențiunile din cartea funciară și de apărarea principiului securității drepturilor subiective civile.

Totodată, Constituția nu cuprinde dispoziții care să stabilească căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, stabilind în art. 129 că acestea se exercită „în condițiile legii”. De altfel, accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare sau extraordinare de atac sunt de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură.

De altfel, persoanele interesate, ale căror drepturi au fost încălcate prin înscrierile din cartea funciară, au deschisă calea altor acțiuni de carte funciară, cu caracter contencios, reglementate de Legea nr. 7/1996. Astfel, art. 34 din lege prevede că orice persoană care justifică un interes poate formula o cerere de rectificare a înscrierilor din cartea funciară, în măsura în care printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă s-a constatat că înscrierea sau actul în temeiul căruia s-a efectuat înscrierea nu a fost valabil, dreptul înscris a fost greșit calificat, nu mai sunt întrunite condițiile de existență a dreptului înscris sau au încetat efectele actului juridic în temeiul căruia s-a făcut înscrierea ori înscrierea din cartea funciară nu mai este în concordanță cu situația reală actuală a imobilului. Așadar, posibilitatea rectificării înscrierilor făcute în cartea funciară reprezintă o măsură de protecție a dreptului de proprietate și de asigurare a securității circuitului civil.

De asemenea, Curtea observă că textele de lege criticate sunt norme de procedură ce nu instituie privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare, așa încât nu poate fi reținută nici încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

Celelalte dispoziții constituționale invocate nu au relevanță în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alcom” — S.A. din Galați în Dosarul nr. 1.786/233/2008 al Tribunalului Galați — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 ianuarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 20

din 12 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38, art. 40 și art. 42 alin. 1 din Codul familiei

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 38, art. 40 și art. 42 alin. 1 din Codul familiei,

excepție ridicată de Victor Vlad în Dosarul nr. 3.626/299/2008 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal răspunde partea Dumitra Vlad, personal și asistată de avocatul Ilie Lordăchescu Ion, lipsă fiind autorul excepției și cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Apărătorul părții prezente solicită menținerea jurisprudenței Curții Constituționale în materie și respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, întrucât este nemotivată, iar, în subsidiar, ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.626/299/2008, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38, art. 40 și art. 42 alin. 1 din Codul familiei.** Excepția a fost ridicată de Victor Vlad într-o cauză ce are ca obiect o acțiune de divorț, încredințare minor, pensie de întreținere, atribuire locuință și partaj bunuri comune.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate îngăduiesc liberul acces la justiție al părții chemate în judecată.

Judecătoria Sectorului 1 București consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că oricare dintre soți poate să promoveze acțiuni atât principale, cât și incidentale și, totodată, poate formula apărări în cauze având ca obiect divorțul.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 38, art. 40 și art. 42 alin. 1 din Codul familiei, republicat în Buletinul Oficial nr. 13 din 18 aprilie 1956, având următorul conținut:

— Art. 38: „*Instanța judecătorească poate desface căsătoria prin divorț atunci când, datorită unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămăte și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă.*”

Divorțul poate fi pronunțat și numai pe baza acordului ambilor soți, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) *până la data cererii de divorț a trecut cel puțin un an de la încheierea căsătoriei;*

b) *nu există copii minori rezultați din căsătorie.*

Oricare dintre soți poate cere divorțul atunci când starea sănătății sale face imposibilă continuarea căsătoriei.

La soluționarea cererilor accesorii divorțului, referitoare la încredințarea copiilor minori, obligația de întreținere și folosirea locuinței, instanța va ține seama și de interesele minorilor.”;

— Art. 40: „*La desfacerea căsătoriei prin divorț, soții se pot învoi ca soțul care, potrivit art. 27, a purtat în timpul căsătoriei numele de familie al celuilalt soț, să poarte acest nume și după desfacerea căsătoriei.*”

Instanța judecătorească va lua act de această învoială prin hotărârea de divorț. Instanța, pentru motive temeinice, poate să încuviințeze acest drept, chiar în lipsa unei învoieli între soți.

Dacă nu a intervenit o învoială sau dacă instanța nu a dat încuviințarea, fiecare dintre foștii soți va purta numele ce avea înainte de căsătorie.”;

— Art. 42 alin. 1: „*Instanța judecătorească va hotărî, odată cu pronunțarea divorțului, căruia dintre părinți vor fi încredințați copiii minori. În acest scop, instanța va asculta părinții și autoritatea tutelară și, ținând seama de interesele copiilor, pe care de asemenea îi va asculta dacă au împlinit vârsta de zece ani, va hotărî pentru fiecare dintre copii, dacă va fi încredințat tatălui sau mamei.”*

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 48 privind familia și ale art. 49 relative la protecția copiilor și a tinerilor. Totodată, se consideră că textele de lege criticate contravin și dispozițiilor art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la interzicerea abuzului de drept.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

I. Prevederile art. 38 din Codul familiei au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 311 din 6 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 9 mai 2006, Curtea a constatat că acestea stabilesc condițiile în care instanțele judecătorești pot pronunța divorțul când există motive temeinice și numai dacă raporturile dintre soți sunt grav vătămăte, încât continuarea căsătoriei nu mai este posibilă, condiții ce trebuie îndeplinite cumulativ, așa cum rezultă din text. Curtea a constatat, de asemenea, că, în temeiul textelor de lege criticate, instanțele de judecată dispun de instrumente legale pentru a nu permite desfacerea cu ușurință a căsătoriei.

Soluția și considerentele pronunțate în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, neexistând temeuri care să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Totodată, prevederile criticate, reglementând posibilitatea desfacerii căsătoriei prin divorț și stabilind competența instanței judecătorești de a pronunța divorțul, în anumite condiții — când, datorită unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămăte și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă — nu contravin dispozițiilor art. 21 din Constituție, referitoare la liberul acces la justiție. Astfel, motivele în baza cărora se poate considera că raporturile dintre soți sunt grav vătămăte, iar continuarea căsătoriei nu mai este posibilă sunt apreciate, în concret, de către instanță, în urma ascultării celor doi soți și a administrării probatoriului în cauză, părțile beneficiind de toate garanțiile procesuale pentru respectarea dreptului la un proces echitabil.

Cât privește protecția copiilor, consacrată constituțional în art. 49 din Legea fundamentală, aceasta se realizează prin încredințarea lor unuia dintre părinți care exercită astfel drepturile părintești, celălalt părinte având dreptul de a avea legături personale cu ei, precum și de a veghea la creșterea, educarea, învățătura și pregătirea lor profesională, potrivit prevederilor art. 43 din Codul familiei. Orice hotărâre judecătorească pronunțată de către instanță în procedura de desfacere a căsătoriei prin divorț va ține seama de interesul superior al copilului. În acest sens sunt și prevederile art. 42 alin. 1 din Codul familiei cu privire la ascultarea minorului care a împlinit vârsta de 10 ani în vederea pronunțării unei hotărâri cu privire la încredințarea acestuia unuia dintre părinți.

II. În privința art. 40 din Codul familiei, acesta lasă posibilitatea soților să hotărască de comun acord, în caz de divorț, cu privire la menținerea sau nu a numelui de familie dobândit prin căsătorie de către unul dintre ei. Numai în cazul în care soții nu se înțeleg asupra acestui aspect și există motive temeinice care să justifice o astfel de hotărâre, instanța poate încuviința dreptul soțului care a purtat în timpul căsătoriei numele de familie al celuilalt soț să păstreze acest nume și după desfacerea căsătoriei. Dacă aceste condiții nu sunt întrunite, legea dispune că fiecare dintre foștii soți va purta numele pe care îl avea înainte de căsătorie. Or, Curtea observă că aceste prevederi nu aduc atingere liberului acces la justiție, protecției

copiilor și a tinerilor, familiei și nici nu constituie un abuz de drept, astfel încât nu pot fi reținute criticile autorului excepției.

III. Prin Decizia nr. 1.122 din 27 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 24 ianuarie 2008, Curtea a reținut că art. 42 alin. 1 din Codul familiei nu aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 49 alin. (1) relative la protecția copiilor și a tinerilor, ascultarea autorității tutelare și a minorului care a împlinit 10 ani având în vedere

pronunțarea unei hotărâri judecătorești care să țină seama de interesul acestuia. Acest text de lege nu împiedică părțile să-și formuleze în mod egal apărările pe care le consideră necesare în cadrul procesului de încredințare a minorului, dreptul la un proces echitabil fiind astfel garantat.

Celelalte dispoziții constituționale și din actele internaționale la care România este parte nu au incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38, art. 40 și art. 42 alin. 1 din Codul familiei, excepție ridicată de Victor Vlad în Dosarul nr. 3.626/299/2008 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 ianuarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 32

din 14 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Diana Ioana Lordache în Dosarul nr. 1.063/260/2009 al Judecătoriei Moinești.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că autoarea excepției a transmis la dosar o cerere prin care solicită un nou termen de judecată în vederea angajării unui apărător.

Având cuvântul cu privire la această cerere, reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen de judecată.

Deliberând, Curtea respinge cererea, apreciind că nu se justifică în condițiile art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.063/260/2009, **Judecătoria Moinești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Diana Ioana Lordache într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că, deși necalificată în dreptul românesc ca fiind de natură penală, contravenția este subsumată noțiunii de „acuzatie în materie penală” potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, astfel că se impune respectarea garanțiilor specifice recunoscute persoanei acuzate, între care și a prezumției de nevinovăție. Susține că se încalcă principiul separației puterilor în stat, întrucât „polițistul are o dublă calitate, de organ de constatare a contravențiilor, ceea ce este normal, dar și de instanță de judecată (ilegală și neconstituțională), care aplică direct sancțiunile”. Precizează că „într-un timp comprimat la maxim din punct de vedere juridic nu îți poți face nicio apărare, nu poți apela nici la expertiza unui apărător calificat și nu este prevăzută și nu se respectă nicio procedură de administrare, de apreciere și de evaluare a probelor”.

Judecătoria Moinești apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens cele reținute de Curtea Constituțională în jurisprudența sa în materie.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege ce formează obiectul excepției sunt constituționale, fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale și convenționale pe care își sprijină critica autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, care au următorul cuprins:

— Art. 109 alin. (1): „*Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac direct de către polițistul rutier, iar în punctele de trecere a frontierei de stat a României, de către polițiștii de frontieră.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 1 alin. (4) care consacră principiul separației puterilor în stat, art. 1 alin. (5) care statuează obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 23 alin. (11) care instituie prezumția de nevinovăție și art. 24 privind dreptul la apărare. Se invocă, de asemenea, și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — „Dreptul la un proces echitabil”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Diana Ioana lordache în Dosarul nr. 1.063/260/2009 al Judecătorei Moinești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 ianuarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că este neîntemeiată susținerea autorului excepției privitoare la nerespectarea prezumției de nevinovăție cu prilejul întocmirii procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor la regimul circulației pe drumurile publice, întrucât acesta nu reprezintă un act prin care se pronunță un verdict definitiv de vinovăție și prin care se stabilește răspunderea juridică a contravenientului, ci este un simplu act administrativ de constatare, ale cărui efecte pot fi înlăturate prin exercitarea căilor de atac prevăzute de lege, respectiv de Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul contravențiilor.

Curtea nu poate reține nici critica referitoare la pretinsa nesocotire a principiului separației puterilor în stat, întrucât textul de lege criticat dă expresie competenței polițistului rutier ca reprezentant al autorității publice, astfel cum a fost reglementată de legiuitor, fără să constituie o intruziune în activitatea puterii judecătorești. Prin constatarea contravenției și aplicarea unei sancțiuni pentru săvârșirea acesteia, polițistul rutier nu înfăptuiește justiția și nu se substituie în niciun fel instanțelor judecătorești, ci doar face aplicarea unor dispoziții prin care legiuitorul, în considerarea pericolului social al unor fapte, le-a reglementat ca fiind contravenții și pentru care a stabilit sancțiuni corespunzătoare. În plus, măsurile dispuse de reprezentanții poliției rutiere sunt supuse controlului instanțelor de judecată, prin posibilitatea persoanei contraveniente de a formula plângere împotriva procesului-verbal de contravenție. În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 214 din 17 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 143 din 9 martie 2009.

În ceea ce privește susținerea referitoare la durata prea scurtă a termenelor procedurale ce trebuie respectate în cadrul procesului al cărui obiect îl constituie soluționarea plângerii contravenționale, Curtea constată că nu are relevanță în cauză, instanța de contencios constituțional fiind sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, care stabilește autoritatea care are competența de a constata săvârșirea contravențiilor și de a aplica sancțiunile corespunzătoare. Or, acest text de lege este incident exclusiv în etapa administrativă, anterior celei juridiciale cu privire la care ar putea fi, eventual, invocate critici referitoare la caracterul nerezonabil al termenelor, în condițiile art. 21 alin. (3) teza a doua din Constituție.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 33

din 14 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (1) și (5)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Lucian Marius Lup în Dosarul nr. 2.101/300/2009 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, apreciind că sunt neîntemeiate criticile formulate de autorul acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.101/300/2009, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Lucian Marius Lup într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textele de lege criticate sunt neclare, fiind imprecis redactate, existând posibilitatea unor interpretări diferite. Autorul excepției susține că este încălcat dreptul la un proces echitabil, întrucât „principiile procesului echitabil sunt și acelea cunoscute ca prezizibilitatea, disponibilitatea și claritatea legii”. Precizează că „o normă legală este prezizibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, astfel încât cetățeanul să fie capabil să își adapteze comportamentul în conformitate cu legea”, iar „atunci când norma legală este neclară sau imprecisă, persoana nu poate prevedea, într-o măsură rezonabilă, consecințele ce pot apărea dintr-un act determinat”.

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege ce formează obiectul excepției sunt constituționale, nefiind de natură să îngreuească dreptul părților de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, de a beneficia de un proces echitabil, precum și de judecarea acestuia într-un termen rezonabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 45 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006. Din motivarea scrisă a excepției se observă că autorul acesteia are în vedere numai alin. (1) și (5) ale art. 45, acestea urmând să facă obiectul controlului exercitat de Curtea Constituțională. Redactarea textelor de lege criticate este următoarea:

— Art. 45 alin. (1) și (5): „(1) *Depășirea este manevra prin care un vehicul trece înaintea altui vehicul ori pe lângă un obstacol, aflat pe același sens de circulație, prin schimbarea direcției de mers și ieșirea de pe banda de circulație sau din șirul de vehicule în care s-a aflat inițial. (...)*

(5) *Depășirea se efectuează numai pe partea stângă a vehiculului depășit. Tramvaiul sau vehiculul al cărui conducător a semnalizat intenția și s-a încadrat corespunzător părăsirii sensului de mers spre stânga se depășește prin partea dreaptă.”*

Autorul excepției susține că este încălcat dreptul la un proces echitabil, prevăzut de dispozițiile art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală și de cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu poate reține criticile referitoare la lipsa de claritate și precizie a prevederilor de lege criticate. Dimpotrivă, observă că acestea cuprind reglementări deosebit de riguroase și lipsite de echivoc. Astfel, art. 45 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 oferă definiția legală a depășirii, folosind o manieră limpede și exactă de descriere a acestei manevre. De asemenea, alin. (5) al aceluiași articol instituie o regulă simplă și clară privind unica modalitate legală de realizare a depășirii.

Așadar, textele ce formează obiect al excepției oferă suficiente repere și elemente pentru ca persoanele cărora acestea li se adresează să înțeleagă conținutul normativ al acestora, în scopul adaptării comportamentului și acțiunilor în conformitate cu regulile prescrise de acestea.

În ceea ce privește determinarea în concret a circumstanțelor specifice fiecărei situații în parte, Curtea reține că aplicarea și interpretarea textelor de lege criticate la spețe individuale sunt aspecte ce excedează obiectului controlului de constituționalitate, fiind atribute ale organelor competente în această materie sau ale instanței de judecată. Așadar, instanța în fața căreia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate urmează să decidă dacă și în ce măsură au fost respectate în speță prevederile art. 45 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (1) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Lucian Marius Lup în Dosarul nr. 2.101/300/2009 al Judecătorei Sectorului 2 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 ianuarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 34

din 14 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de recurenta Gabriela Julieta Poghircă în Dosarul nr. 15.472/299/CV/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. Precizează că textul de lege criticat are în vedere individualizarea sancțiunii contravenționale, fără să contravină prevederilor Legii fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 15.472/299/CV/2008, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.** Excepția de neconstituționalitate a fost

ridicată de Gabriela Julieta Poghircă într-o cauză având ca obiect anularea unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prevederea de lege criticată este „nedreaptă și inechitabilă”, întrucât dă posibilitatea agentului de poliție să amendeze un conducător auto care conduce un autoturism în perfectă stare de funcționare cu aceeași amendă pe care i-ar aplica-o dacă ar conduce un autoturism cu defecțiuni tehnice, doar pentru că i-a expirat viza de inspecție tehnică periodică. Susține că astfel se instituie un regim sancționator identic pentru fapte mult diferite din punctul de vedere al gravității. Autorul excepției mai arată că, în opinia sa, textul de lege criticat instituie o prezumție de vinovăție a celui care a omis efectuarea inspecției tehnice periodice și nu prevede în sarcina agentului constator obligația unei verificări a stării tehnice a autoturismului.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că, dacă legiuitorul a instituit în sarcina proprietarului autovehiculului obligația de efectuare a inspecției tehnice periodice obligatorii într-un interval de timp, neexecutarea acestei obligații atrage sancțiunea contravențională corespunzătoare, în considerarea pericolului social pe care legiuitorul l-a avut în vedere la edictarea normei juridice criticate. Totodată, precizează că autorul nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate, ci relevă aspecte ce țin de procesul de aplicare a normei legale sau sugestii de completare a acesteia, ceea ce excedează controlului de constituționalitate, potrivit legii.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege ce formează obiectul excepției nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 102 alin. (1) pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, care au următorul cuprins:

— Art. 102 alin. (1) pct. 1: „(1) *Constituie contravenții și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni următoarele fapte săvârșite de persoane fizice:*

1. *conducerea pe drumurile publice a unui vehicul care nu corespunde din punct de vedere tehnic sau al cărui termen de valabilitate a inspecției tehnice periodice a expirat;[...]*”.

În opinia autorului excepției sunt încălcate dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție potrivit cărora România este stat de

drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din Decembrie 1989, și sunt garantate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia își axează critica pe probleme legate de modul concret de aplicare a textului de lege criticat. Or, sub acest aspect, instanța investită cu soluționarea litigiului în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate are competență deplină și exclusivă de a se pronunța. În ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale referitoare la principiul statului de drept, în jurisprudența sa, concretizată în Decizia nr. 164 din 22 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 30 iunie 2005, Curtea Constituțională a statuat că, datorită gradului lor de maximă generalitate, acestea nu pot constitui criterii de referință decât mediat, eventuala lor încălcare fiind consecința încălcării unor norme constituționale cu domeniu de incidență precis determinat. Or, în cauza de față, critica nu se raportează la vreun alt text prevăzut de Legea fundamentală. Deși autorul excepției, în motivarea acesteia, tinde să demonstreze existența unei inegalități, în realitate, argumentele sale relevă diferențele care, în viața reală, apar ca urmare a utilizării autoturismelor, care, în funcție de starea tehnică a acestora, poate constitui o contravenție, potrivit legii. Așadar, din perspectiva controlului de conformitate a textelor de lege cu texte și principii cuprinse în Legea fundamentală, aceste diferențieri concrete nu prezintă relevanță, întrucât nu constituie elemente în baza cărora Curtea Constituțională să își poată exercita atribuția de verificare a constituționalității legilor.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de recurenta Gabriela Julieta Poghircă în Dosarul nr. 15.472/299/CV/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 ianuarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

